

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s.p.**, IČO 42196451, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2011, č.j. 521/560/11, 19413/ENV/11, sp.zn. OL/8/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 19.1.2011, zn. ČIŽP/46/OOL/SR01/0918111.016/11/HLS, tak, že snížil výši uložené pokuty ze 43 000,- Kč na 30 000,- Kč, namísto tří opatření k nápravě žalobci uložil pouze jedno spočívající v opravě lesní cesty a současně uložil povinnost nahradit náklady správního řízení; ve zbytku žalovaný toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě uvádí, že skutková zjištění České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) nejsou věrohodná, jelikož se opírají toliko o tvrzení kontrolních pracovníků uvedených v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 10.5.2010 a nejsou doložena žádnými přezkoumatelnými doklady, např. fotodokumentací či exaktními měřeními. Z důvodu neprůkaznosti údajně zjištěného skutkového stavu a jeho hodnocení žalobce navrhl, aby byl připuštěn důkaz ohledáním předmětu kontroly na místě samém. Tomuto návrhu ČIŽP nevyhověla a ustanovila znalce. ČIŽP tak implicity konstatovala, že k rozhodnutí je třeba odborných znalostí, které úřední osoby, v daném případě pracovníci ČIŽP, nemají.

Žalobce v žalobě namítá, že ČIŽP nebyly prokázány znaky skutkové podstaty správního deliktu spočívající v následku protiprávního jednání, opomenutí řádného plnění povinností stanovených zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) a zavinění. Ohledně následku protiprávního jednání v podobě ohrožení životního prostředí žalobce uvádí, že znalec na otázku, zda došlo k ohrožení životního prostředí, správně odpověděl, že k tomuto posouzení není kompetentní, jelikož jde o otázku právní, jeden ze znaků skutkové podstaty deliktu. Znalec se dále k objasnění závažnosti poškození životního prostředí vyjádřil, že se jedná o škody nezávažné, neboť nedošlo ke zničení lesního porostu a nebude ohrožena jeho budoucí stabilita, kvalita ani jiné funkce lesa. Dle názoru žalobce lze z uvedeného usuzovat na to, že nedošlo-li k ohrožení lesa, nedošlo ani k ohrožení životního prostředí v lesích ve smyslu skutkové podstaty deliktu; ohrožení životního prostředí na jiné složce tohoto prostředí než lese však správní orgány ani netvrdily. Žalovaný dospěl k závěru, že škodlivý následek protiprávního jednání vznikl na základě kontrolních zjištění, znaleckého posouzení, jakož i skutečností známých a uznávaných odbornou lesnickou veřejností, kdy značné poškození terminálním okusem (zvěří) představuje jisté ohrožení porostů do budoucna. Ze znaleckého posudku však vyplývá závěr opačný, když znalec konstatoval, že nebude ohrožena budoucí stabilita, kvalita ani produkční nebo mimoprodukční funkce lesů. Kontrolní zjištění je zapotřebí dle žalobce považovat za nepřezkoumatelná tvrzení bez relevantního vztahu k otázce posouzení ohrožení životního prostředí. Správními orgány tak zbývají na podporu jimi přijatého závěru toliko tvrzení skutečností známé a uznávané odbornou lesnickou veřejností. Žalovaný ani ČIŽP však neuvedly odborné prameny, z nichž byly převzaty jejich závěry. K tvrzení žalovaného, že hlavní příčinou vzniku významných škod zvěří bylo nedostatečné plnění pěstebních povinností ze strany vlastníka lesa, žalobce dodává, že uvedený závěr ze spisového materiálu nevyplývá, naopak dle znaleckého posudku je žalobcem prováděná ochrana lesních porostů obvyklá a standardní, přičemž žalobce též použil ochranu nadstandardní. Pokud jde o správními orgány tvrzené opomenutí řádného plnění povinností stanovených v § 11 odst. 1, § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 a 4 lesního zákona žalobce namítá, že ve všech případech se jedná o povinnost konat, nikoli o objektivní odpovědnost za výsledek. Dle závěru znalce prováděl žalobce ochranu lesa standardními a běžnými lesnickými postupy, tedy lege artis. Nelze proto vyvozovat, že by žalobce nepostupoval tak, jak mu daná ustanovení ukládají. K prokázání zavinění žalobce uvádí, že postupoval-li žalobce dle závěru znaleckého posudku lege artis, nelze mu přičítat nedbalost, byť nevědomou. Uložené nápravné opatření spočívalo v opravě lesní cesty, konkrétně v sanaci hlubokých traktorových kolejí. Žalovaný uložil toto nápravné opatření, aniž by se vypořádal s tvrzením žalobce, že k uložení tohoto opatření nebyl v době jeho stanovení důvod. Žalobce dodává, že koleje jsou následkem pohybu lesní techniky v podmačené půdě, jejich vytvořením neporušil žádné ustanovení obecně závazného právního předpisu a jejich sanace je věcí standardních povýrobních úprav v klimaticky vhodném období roku. Sanace již byla k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí v nezbytném rozsahu provedena.

Jelikož nebylo prokázáno, že by žalobce porušil svou právní povinnost a tímto porušením vyvolal předmětné správní řízení, není dle žalobce na místě, aby byla žalobci uložena náhrada nákladů řízení.

Z výše uvedených důvodů považuje žalobce obě rozhodnutí správní orgánů za nezákonná a nepřezkoumatelná, a navrhuje proto soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvádí, že setrvává na svém rozhodnutí a odkazuje na jeho podrobné odůvodnění. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný dále

uvádí, že institut kontroly představuje standardní procesní institut, jímž ČIŽP zkoumá existující skutkový stav v lese. Skutečnosti zjištěné v průběhu kontrolní činnosti a zaznamenané do protokolu o kontrolním zjištění představují plnohodnotný podklad pro následné správní řízení a jsou běžně přijímány a uznávány bez toho, aby je bylo třeba ověřovat opakovaným prováděním důkazů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26.1.2006, č.j. 8 As 12/2005-51) vyplývá, že protokol z kontroly může být jediným či určujícím podkladem, a pokud byla kontrola provedena v souladu se zákonem, nelze úspěšně namítat nezákonnost následného správního řízení o deliktu. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce se sice k protokolu vyjádřil, ale nepodal proti jeho obsahu námitky a ani netvrdil, že by popis nalezených pochybení v protokolu neodpovídal odhalenému skutkovému stavu. Zástupci žalobce dále souhlasili s tím, aby se neprovádělo exaktní měření, ale toliko odborný odhad. Když žalobce oznámil ČIŽP, že mu navržený termín ohledání na místě nevyhovuje, přistoupila ČIŽP s ohledem na rychlost a hospodárnost řízení k ustanovení znalce, jehož posudek obsahuje i podrobnou fotodokumentaci. K žalobcem tvrzenému neprokázání ohrožení životního prostředí žalovaný uvádí, že postup žalobce, kdy v průběhu řízení neměl k protokolům o kontrolním zjištění žádné námitky a nyní v rámci správní žaloby je zpochybňuje, považuje za účelový. Žalovaný si všiml všeho, co znalec uváděl a jeho odborná vyjádření hodnotil s přihlédnutím i k ostatním podkladům. Přestože znalec označil ochranu kultur proti letnímu okusu za nadstandardní, dle žalovaného je její užití na místě, neboť v dané oblasti bylo rozsáhlé a kontinuální poškozování lesních kultur zvěří, které se jinými prostředky nedařilo redukovat. Pokud znalec uvádí, že nebude ohrožena budoucí stabilita, kvalita ani produkce a mimoprodukční funkce lesů, hovoří o době, kdy smrkové sazenice poškozené terminálním okusem zvěří konečně odrostou, nikoliv o stávajícím stavu posuzovaných lesních kultur. K žalobní námitce žalovaný přiložil odborné články týkající se hodnocení škod zvěří. Žalovaný dále upozorňuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.4.2008, č.j. 11 Ca 202/2006-46, vydaný také ve věci ohrožovacího deliktu na úseku ochrany lesa. Tvrzení žalobce, že postupoval lege artis bylo postupy správních orgánů vyvráceno a zdůvodněno; z hlediska zavinění je žalobci přisuzována nedbalost vědomá. Žalovanému je jasné, že pokuta uložená žalobci jako státnímu podniku je sankcí spíše symbolickou, ale nepochybně může přispět k sebereflexi odpovědných pracovníků a motivovat je k žádoucímu obratu stávající praxe pro pěstební činnosti v lesích. K uloženému nápravnému opatření žalovaný dodává, že inspekční kontrolou zjištěný protiprávní stav předmětné lesní cesty žalobce poprvé zpochybnil až v rámci podané správní žaloby, přičemž ji již v nezbytném rozsahu provedl. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že úpravy cesty mohou být provedeny v klimaticky vhodném období roku, když nevyhovující poměry byly odhaleny v květnu roku 2010 a žalobcem byly odstraněny na začátku léta roku 2011. Žalovaný proto žádá soud, aby žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných námitek. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků se k výslovnému dotazu soudu k této otázce nevyjádřil a má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu spisového materiálu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ve správním spise jsou založeny protokoly o kontrolním zjištění ze dne 20.1.2010 a 10.5.2010; předmětem kontrol byla šetření, zda žalobce dodržuje právní předpisy a rozhodnutí

týkající se funkcí lesa jako složky životního prostředí a dále posouzení škod způsobených zvěří a zhodnocení stavu melioračních a zpevňujících dřevin v lesních porostech. Dne 21.6.2010 oznámila ČIŽP žalobci zahájení správního řízení. K návrhu žalobce ČIŽP nařídila ohledání na místě samém, jehož smyslem mělo být opětovné a přesnější měření a sčítání sazenic poškozených okusem a vytloukáním zvěří. Na žádost žalobce o změnu termínu konání ohledání reagovala ČIŽP tak, že upustila od konání kontroly a rovnou ustanovila znalce; na základě jeho znaleckého posudku bude zaručena kvalifikovanost posouzení škod způsobených srnčí zvěří. Spisový materiál dále obsahuje vyjádření žalobce k protokolu o kontrolním zjištění, k oznámení o zahájení správního řízení a ke znaleckému posudku.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 43 000,- Kč podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“) za to, že svým opomenutím ohrozil životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (výrok I.). Výrokem II. bylo žalobci uloženo opatření k nápravě spočívající v dosázení drobných holin a vylepšení mezernatých kultur uvedených porostních skupin stanovištně vhodnými dřevinami, v opravě lesní cesty a v zajištění účinné ochrany proti nepřiměřeným škodám zvěří okusem v uvedených porostních skupinách. Výrokem III. rozhodnutí ČIŽP byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 2 500,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí zrekapitulovala ČIŽP průběh správního řízení. Při stanovení výše pokuty ČIŽP přihlédla a zhodnotila závažnost, způsob, dobu trvání, rozsah a následky protiprávního jednání na složky životního prostředí, dále také k ochotě žalobce nežádoucí stav napravit.

K odvolání žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rozhodnutí ČIŽP změnil tak, že snížil výši uložené pokuty na částku 30 000,- Kč, uložil opatření k nápravě spočívající v opravě lesní cesty a povinnost nahradit náklady řízení. Pokuta byla žalobci uložena za správní delikt dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP za to, že jako vlastník lesa ohrozil životní prostředí v lesích, když opomenutím řádného plnění povinností stanovených v § 11 odst. 1, § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 a 4 lesního zákona, vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Jednání žalobce spočívalo v tom, že v období od zalesnění porostních skupin do inspekční kontroly ve dnech 10. a 11.5.2010 nezajistil dostatečně účinnou ochranu lesa před škodami způsobenými zvěří tak, aby zabránil nepřiměřenému poškozování terminálních výhonů smrkových jedinců opakovaným a víceletým okusem srnčí zvěří. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP uloží Česká inspekce životního prostředí pokutu až do výše 5 000 000,- Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

Dle § 11 odst. 1 lesního zákona si každý si musí počínat tak, aby nedocházelo k ohrožování nebo poškozování lesů, jakož i objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese.

Dle § 32 odst. 1 lesního zákona je vlastník lesa je povinen provádět taková opatření, aby se předcházelo a zabránilo působení škodlivých činitelů na les, zejména a) zjišťovat a evidovat výskyt a rozsah škodlivých činitelů a jimi působených poškození důležitých pro pozdější průkaznost provedených opatření; při zvýšeném výskytu neprodleně informovat místně příslušný orgán státní správy lesů a provést nezbytná opatření, b) preventivně bránit vývoji, šíření a přemnožení škodlivých organismů, c) provádět preventivní opatření proti vzniku lesních požárů podle zvláštních předpisů.

Dle § 32 odst. 4 lesního zákona jsou vlastníci lesů, uživatelé honiteb a orgány státní správy lesů jsou povinni dbát, aby lesní porosty nebyly nepřiměřeně poškozovány zvěří.

Žalobní bod spočívající v nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce nijak blíže nespecifikoval a odkázal na své další žalobní námitky. Taková námitka je proto způsobilá založit pouze obecný soudní přezkum. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí obsahuje výčet důvodů, na jejichž základě žalovaný rozhodl, soud neshledal důvodnost tohoto bodu žaloby.

K námitce žalobce o nevěrohodnosti skutkových zjištění ČIŽP uvedených v kontrolním protokolu soud uvádí, že protokol o kontrolním zjištění je výsledkem provedené inspekční kontroly, do něhož se zaznamenávají skutečnosti zjištěné kontrolní činností. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), takový protokol obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o státní kontrole ukládá kontrolním pracovníkům mimo jiné povinnost svá kontrolní zjištění, která do protokolu uvedli, prokázat dalšími doklady. Řádný kontrolní protokol tedy představuje jeden z pokladů pro vydání rozhodnutí a správní orgán z něj vychází při rozhodování. V projednávaném případě však nebyl ani jeden z kontrolních protokolů opatřen dalšími doklady, např. fotodokumentací či pořízením obrazového záznamu, které by potvrzovaly zaprotokolovaná kontrolní zjištění. Je pravdou, že s obsahem obou protokolů ze dne 20.1.2010 a 10.5.2010 byli zástupci žalobce seznámeni, dále jim byly předány stejnopisy obou protokolů a rovněž byli řádně poučeni o možnosti podat proti oběma protokolům písemné a zdůvodněné námitky. Přestože žalobce proti žádnému z protokolů námitky podle § 17 zákona o státní kontrole nepodal, z jeho vyjádření bylo zřejmé, že s kontrolními zjištěními nesouhlasí. S ohledem na vyjádření žalobce, jímž kontrolním zjištěním odporoval, nemůže pouhé konstatování zachycené v protokolu sloužit jako podklad, jenž by prokázal skutkový stav. ČIŽP následně poté, co se neuskutečnilo plánované ohledání na místě, ustanovila znalce, jehož znalecký posudek obsahuje i podrobnou fotodokumentaci. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přímo uvedl, že inspekčními kontrolami byla toliko odhalena nedostatečná ochrana vysázených smrkových kultur před škodami způsobenými zvěří, přičemž rozsah škod byl předmětem odborného znaleckého posouzení, na jehož základě ČIŽP konstatovala nepřiměřené poškozování zvěří v porostních skupinách 306 D7, 306 C6 a 310 D6 spočívající v opakovaném a pravidelném okusu terminálních výhonů smrkových jedinců. Při rozhodování o správním deliktu tak správní orgány vycházely ze skutkového stavu zjištěného znalcem, přičemž údaje ve znaleckém posudku uvedené považuje za stěžejní.

Ze znění ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP je zřejmé, že aby mohla být žalobci uložena pokuta za spáchání tohoto deliktu, musí správní orgány prokázat několik skutečností. V první řadě je nutné prokázat, že žalobce svým jednáním nebo opomenutím, ohrozil nebo poškodil životní prostředí v lesích. Dále je nezbytné dokázat, že se tak stalo jeho zaviněním a že došlo k zákonem předvídanému následku spočívajícím v tom, že k ohrožení či poškození životního prostředí v lesích došlo právě vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

Ohledně námitky o nedostatečném prokázání znaku skutkové podstaty, a to následku protiprávního jednání v podobě ohrožení životního prostředí, soud dodává následující. Ke spáchání správního deliktu a vzniku odpovědnosti žalobce dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP musí být naplněny všechny znaky skutkové podstaty – znaky subjektu, subjektivní stránky, objektu a objektivní stránky. Přičemž jedním z obligatorních znaků objektivní stránky

skutkové podstaty tohoto správního deliktu je následek, který v daném případě spočívá v ohrožení, příp. poškození životního prostředí v lesích. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2008, č.j. 1 As 15/2007-141, „*Je třeba tedy důkazu o tom, že vznikl následek (ohrožení, poškození), který zákon sankcionuje. Z toho pak přirozeně plyne, že správní orgán v řízení o správním deliktu následek jako znak objektivní stránky deliktu musí také řádně prokázat, jednak proto, aby odpověděl na otázku, zda se vůbec o delikt jedná, jednak proto, aby mohl posoudit druh, výměru, případně způsob výkonu ukládané sankce.*“ Žalovaný se škodlivým následkem protiprávního jednání podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí, avšak již v rozhodnutí ČIŽP bylo konstatováno, že protiprávním jednáním žalobce došlo k ohrožení životního prostředí v lesích, nikoli k jeho poškození. Jelikož se v daném případě jedná o ohrožovací delikt, správní orgány jsou povinny zkoumat, zda došlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu, přičemž k poškození dojít nemusí. Znalec ustanovený ČIŽP se k otázce ohrožení životního prostředí odmítl vyjádřit, jelikož tato problematika zasahuje mimo jeho specializaci. Soud se ztotožňuje s tím, že posouzení, zda došlo či nedošlo k ohrožení životního prostředí, je v kompetenci správních orgánů, jelikož jde o otázku právní, na niž znalci nepřísluší odpovídat. Je samozřejmé, že není v silách žalobce (ani nikoho jiného) zajistit, aby na lesních porostech nedocházelo k žádným škodám způsobeným zvěří. Zákon však některým subjektům, mezi nimi i žalobci jako vlastníku lesů, ukládá povinnost dbát, aby lesní porosty nebyly poškozovány zvěří nepřiměřeně. Neurčitý pojem „nepřiměřeně“ zvolil zákonodárce podle názoru soudu cíleně z toho důvodu, aby mohl správní orgán při jeho výkladu vždy přihlídnout k jednotlivým odlišnostem každého případu. Žalovaný odůvodnil následek protiprávního jednání žalobce spočívající v ohrožení životního prostředí lesů v žalobou napadeném rozhodnutí tím, že „*značné poškození terminálním okusem představuje jisté ohrožení porostů do budoucna*“. Ve zbytku žalovaný odkázal na rozhodnutí ČIŽP, ve kterém je uvedeno, že podle hodnocení škod zvěří z pohledu stability porostů a vývoje dynamiky lesních ekosystémů dochází v porostech při poškození porostů okusem zvěří nad 20 % k početní redukci dřevin, zpomalení růstu a při opakovaném okusu této intenzity i ke zničení kultury. Přesáhne-li poškození citovanou hodnotu 20 %, považuje ČIŽP dotyčnou kulturu za nepřiměřeně poškozovanou zvěří. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel ze stupně poškození lesních porostů vyčíslených znalcem ve znaleckém posudku, jímž bylo zjištěno, že terminální okusem je poškozeno 47 % jedinců porostu 306 D7, 36 % jedinců porostu 306 C6 a 35% porostu 310 D6. Z uvedeného plyne, že žalovaný posuzoval ohrožení životního prostředí lesů s ohledem na zjištěné nepřiměřené poškození lesních porostů zvěří a dospěl k závěru, že životní prostředí lesů bylo opomenutím žalobce ohroženo. K žalobní námitce, že se dle znalce jedná o škody nezávažné, neboť nedošlo ke zničení lesního porostu a nebude ohrožena jeho budoucí stabilita, kvalita ani jiné funkce lesa, soud uvádí, že se s ní žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. K uvedenému žalovaný uvedl, že v souladu s tímto závěrem znaleckého posudku byla žalobci uložena sankce za ohrožení životního prostřední v lesích a nikoli za jeho poškození; k posouzení ohrožení životního prostředí však jsou, jak již bylo uvedeno, příslušné správní orgány a nikoli znalec.

Je pravdou, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl odborné prameny, jejichž závěry, vzhledem k stanovení míry nepřiměřenosti poškození lesních kultur, převzal. Uvedenou skutečnost mohl žalobce napadnout již v odvolání, a nikoli až nyní před správním soudem. Soud dodává, že se jedná o vadu řízení, avšak nepovažuje ji za takovou vadu, která by způsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgány vycházely z vědeckých poznatků známých pro odbornou lesnickou veřejnost, a tedy i pro žalobce, jelikož disponuje kvalifikovaným odborným personálem. Správní orgány tedy nevycházely z jednoho určitého výzkumu, článku, ale ze skutečností známých lesnické veřejnosti.

K námitce žalobce, že v ustanoveních § 11 odst. 1, § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 a 4 lesního zákona se jedná o povinnost konat, nikoliv o objektivní odpovědnost za výsledek, a že ze závěrů znalce plyne, že žalobce prováděl ochranu lesa standardními lesnickými postupy a nelze tedy vyvozovat, že by nepostupoval v souladu s uvedenými ustanoveními, soud uvádí následující. Soud souhlasí se žalobcem, že v uvedených ustanoveních je zakotvena povinnost konat, tj. aktivně jednat, avšak opomenutím řádného plnění těchto povinností žalobce naplnil skutkovou podstatu § 4 písm. c) zákona o ČIŽP. Jelikož se na žalobce dle § 4 odst. 1 lesního zákona vztahují práva a povinnosti vlastníka lesa, bylo zapotřebí s ohledem na ustanovení § 32 lesního zákona rovněž přihlédnout k dalším opatřením k ochraně lesa před škodlivými činiteli, které stanoví vyhláška č. 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatřeních k ochraně lesa a vzor služebního odznaku a vzor průkazu lesní strážce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Opatření stanovené v § 5 odst. 1 písm. e) vyhlášky umožňuje v případě potřeby navrhnout orgánu státní správy lesů snížení stavu zvěře nebo zrušení chovu zvěře, který působí neúměrně vysoké škody. Žalobce však navrhl snížení stavu zvěře orgánům státní správy lesů až dne 4.5.2010, tedy poté, co mu bylo neuplatnění tohoto opatření vytknuto v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 20.1.2010 na straně 9. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8.6.2011, č.j. 3 As 11/2011-69, „*preventivní opatření, uvedená pod § 5 písm. a) až f) vyhlášky jsou stanovena taxativně, z čehož vyplývá povinnost vlastníka lesa provádět tato opatření zároveň (...)*“. „*Plnění uvedených požadavků je však třeba chápat jako minimální povinný rozsah, který je vlastník lesa povinen provádět především z důvodů, aby nepřiměřeným škodám v lese mohl včas předcházet, jejich povaha je preventivní. Preventivnost opatření stanovených vyhláškou spočívá především v tom, že jejich realizace je nápomocná při přijetí opatření v případě, kdy je zjištěno, že v lese vznikají nepřiměřené škody a pro rozhodnutí o způsobu, rozsahu a umístění ochranných opatření. Je na následném rozhodnutí vlastníka lesa, jakým způsobem (při splnění ust. § 5 odst. 1 vyhlášky) dospěje ke stavu, kdy již nebude docházet k nepřiměřenému poškozování lesních porostů zvěří.*“ Soud dále přisvědčuje žalovanému, že za situace kdy žalobce sledoval, příp. měl sledovat a evidovat škody způsobené zvěří na lesních porostech, které se standardními prostředky nedařilo redukovat, měl přikročit k provedení ochrany lesních porostů i nadstandardními technikami – nástřik repelenty proti letnímu okusu – které následně po provedené inspekční kontrole stejně využil. Žalobce měl k dispozici odborné a kvalifikované pracovníky, díky nimž měl dospět k závěru, že ochrana kultur byla v posuzovaném období nedostatečná. Opomenutí řádného plnění výše uvedených povinností žalobcem tedy spočívalo v tom, že žalobce neplnil všechna opatření k ochraně lesa před škodami způsobenými zvěří a nepočínal si tak, aby nedocházelo k ohrožování životního prostředí lesů.

Co se týče námitky, že se správním orgánům se nepodařilo prokázat zavinění žalobce, soud konstatuje, že zavinění je znakem subjektivní stránky skutkové podstaty deliktu a představuje vnitřní psychický vztah jednatelů k jeho vlastnímu protiprávnímu jednání a jeho výsledku. Soud dospěl k závěru, že zavinění žalobce bylo v daném případě rovněž prokázáno, a to ve formě nedbalosti. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že si žalobce, jako právnická osoba, které je svěřeno obhospodařování lesního majetku ve vlastnictví státu a která disponuje kvalifikovaným odborným personálem, musel být vědom svých povinností vyplývajících z lesního zákona. Skutečnost, že žalobce znal své povinnosti, je zřejmá také z toho, že žalobce prováděl některá preventivní ochranná opatření daná vyhláškou. S ohledem na vysoké počty poškozených jedinců terminálním okusem se tato ochranná opatření jevila jako nedostatečná, přestože znalec konstatoval, že žalobce používal k ochraně porostů standardní prostředky. Ke škodám na porostech docházelo proto, že ochrana proti škodám zvěří byla prováděna pouze v zimním období, avšak v převážné většině se jednalo o škody způsobené okusem letním. V porostu byla od zalesnění prováděna každoroční standardní ochrana pro zimní období. V roce 2010 žalobce provedl v reakci na inspekční kontrolu

nadstandardní ochranu proti letnímu okusu, přičemž znalec konstatoval, že stav lesních porostů mohl být při použití nadstandardních způsobů ochrany lepší. Znalec rovněž usoudil, že v dané lokalitě byly vysoké stavy srnčí zvěře.

Soud se domnívá, že pokud by žalobce postupoval v souladu s povinnostmi mu uloženými citovanými ustanoveními, tzn. pokud by řádně plnil preventivní opatření, sledoval a evidoval škody způsobené zvěří na lesních porostech a sledoval početní stavy zvěře, musel by dospět k závěru, že je nezbytné učinit určitá opatření k ochraně porostů, například využít nadstandardní prostředky k jejich ochraně nebo navrhnout snížení stavu zvěře. Se závěrem správních orgánů, že by v takovém případě nemohlo dojít k tak rozsáhlým škodám způsobeným zvěří, které byly zjištěny a zaznamenány ve znaleckém posudku, se soud ztotožnil.

Námítku ohledně uloženého nápravného opatření spočívajícího v opravě lesní cesty soud shledal neopodstatněnou. Rozhodnutím ČIŽP byla žalobci uložena povinnost sanovat traktorové koleje do 31.5.2011, žalobce tedy měl na provedení tohoto nápravného opatření více než čtyři měsíce od jeho uložení. S odvolací námítkou žalobce se žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy uvedl, že vyjeté traktorové koleje představují porušení § 11 odst. 1 a § 34 odst. 1 lesního zákona a s ohledem na žalobcem tvrzenou nesplnitelnou povinnost sanace traktorových kolejí v období jarního tání a nepříznivých klimatických vlivů, byla žalobci žalobou napadeným rozhodnutím uložena lhůta k provedení tohoto nápravného opatření do 30.9.2011. Dle názoru soudu tak žalovaný poskytl žalobci dostatečnou lhůtu k sanaci traktorových kolejí, a to v jiném období roku než jaké žalobce ve svém odvolání považoval za nevhodné z důvodu nepříznivých klimatických podmínek.

K povinnosti nahradit náklady řízení soud uvádí, že dle § 79 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je správní orgán, resp. v nyní projednávaném případě žalovaný, oprávněn uložit povinnost nahradit náklady řízení tomu, kdo jejich vznik způsobil porušením své povinnosti. Jelikož bylo prokázáno, že žalobce svou právní povinnost porušil, a tím vyvolal předmětné správní řízení, postupoval žalovaný při uložení povinnosti nahradit náklady řízení zcela v souladu se zákonem. Soud tento žalobní bod považuje za nedůvodný.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a z tohoto důvodu ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný byl ve věci samé úspěšný, avšak náklady řízení mu nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. března 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková